

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Si maior sit beatitudo sanctorum post iudicium. E

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

De paritate gaudii.

D

Solet etiam queri, An in gaudio dispares sint, sicut in claritate cognitionis differunt? De hoc Aug. ait, Multæ mansiones in vnâ domo erunt, scilicet varietatis præmiorum dignitates: sed vbi Deus erit in omnibus, erit etiam in dispari claritate per gaudium: vt quod habebunt singuli, commune sit omnibus: quia etiam gloria capitis omnium erit per vinculum charitatis. Ex his datur intelligi, quod per gaudium omnes habebunt etsi disparem, cognitionis claritatem: quia per charitatem, quæ in singulis erit perfecta, tantum quisque gaudebit de bono alterius, quantum gauderet, si in seipso haberet. Sed si pariter cunctorum gaudium, videtur quod par sit omnium beatitudo: quod constat omnino non esse. Ad quod dici potest, quod beatitudo par esset, si ita esset par gaudium, vt etiam par esset cognitio: sed quia hoc non erit, non faciet paritas gaudii paritatem beatitudinis. Potest etiam accipi par gaudium: vt non referatur paritas ad intentionem affectionis gaudetium, sed ad vniuersitatem rerum, de quibus lætabitur: quia de omni re, vnde gaudebit vnus, gaudebunt omnes.

Si maior sit beatitudo sanctorum post iudicium.

E

Post hoc queri solet, Si beatitudo sanctorum maior sit futura post iudicium, quam interim? Sine omni scrupulo credendum est, eos habituros maiorem gloriam post iudicium, quam ante: quia & maius erit gaudium eorum, vt supra testatus est Aug. & amplior erit eorum cognitio. Vnde Hiero. Peracto iudicio amplio rem gloriam suæ claritatis Deus demonstrabit electis. Si quem mouet, quid opus sit spiritibus defunctorum corpora sua in resurrectione recipere, si eis potest sine corporibus summa beatitudo præberi, difficilis quæstio est, nec potest à nobis perfecte definiri. Sed tamen dubium non est, & raptâ à carnis sensibus hominis mentem,

*Tract. 67. ad
illud Ioan.
14 In domo
patris mei;
tom. 9.*

*Gloss. ordin.
super Osea
6. ad illud:
Venite & re-
uertamur.*

*Super Gen.
ad literam,
l. 1. cap. 35.
in princ.*

*Ibid. paulo
inferius.
2. Cor. 15. f*

*Aug. in En-
chir. c. 111.*

*In lib. de fide
ad Petrum,
ca. 3. 26.*

tem, & post mortē ipsa carne deposita nō sic vide-
re posse incommutabilem substantiam, i. Deum,
sicut sancti angeli vident, siue alia latentiore cau-
sa: siue ideo, quia inest ei naturalis quidam appe-
titus corpus administrandi, quo retardatur quo-
dammodo, ne tota intētionē pergat in illud sum-
mum cœlum, donec ille appetitus conquiescat.
Porro si tale sit corpus, cuius sit difficilis & grauis
administratio, sicut hæc caro, quæ corrumpitur:
multò magis aueritur mens ab illa visione sum-
mi cœli. P. oinde cum hoc corpus iam non anima-
le, sed spirituale, recepit æquata angelis, habebit
perfectum naturæ suæ modum, obediens & impe-
rans, viuificata, & viuificans, tam ineffabili fabili-
tate, ut sit ei gloriæ, quod fuit sarcinæ.

SI MALI IN INFERNO PECCABVNT.
DISTINCT. L.

Hic oritur quæstio, ex præmissis ducens originē.
Supra n. Aug. loquens de malis in inferno da-
mnatis, & bonis in cœlo glorificatis, dixit, quod
nec bonis voluntas, nec malis facultas esse peccādi
poterit. Et de bonis quidē constat, sed de malis
quibus voluntatē malam non remouet, quæritur
quomodo sit verum eos non posse peccare: imo,
quomodo verum sit eos non peccare, cum malam
habeant voluntatē? Quidam autumant illam vo-
luntatē nō esse peccatum, sed supplicium tantum.
Alii vero peccatum esse fatentur, sed per illud eos
non mereri aliquā pœnā: quia nō est ibi locus me-
rēdi. Illud ergo peccatum dicunt nō esse meritum
supplicii, sed supplicium mali meriti, quod in hac
vita præcessit. De hoc a. Aug. ita dicit. Tempus ac-
quirēdi vitam æternam in hac tantum vita Deus
hominib. dedit, vbi voluit etiam pœnitētiā esse
fructuosam. Ideo hic pœnitētiā fructuosa est, quia
potest hic homo deposita nequitia benè viuere, &
mutata voluntate, merita operāq; mutare, & ea
gere